

Lepotica in pošast

138281 / 11

*Ta knjižica
spada:*

Kolekcija vsebuje 12
najljepših in najbolj
znanih bajk:

1. Vile
2. Pepelka
3. Zlatolaska
4. Sinja ptica
5. Trnjulčica
6. Rdečebradec
7. Princ s čopkom
8. Palček
9. Rdeča kapica
10. Obuti maček
11. Lepotica in pošast
12. Oslova koža

**LEPOTICA IN
POŠAST**

**Mme LEPRINCE
DE BEAUMONT**

Izdanje
»Narodne prosvjete« Sarajevo

Za mladino priredil
VLADO RAPE

Adl 0 1269/1955
030056934

Štamparski zavod
»Ognjen Prica«, Zagreb

LEPOTICA IN POŠAST

Neki izredno bogat trgovec je imel tri sinove in tri hčere. Najmlajša je bila tako lepa kot dan. Zato so jo vsi klicali Danica. Njeni sestri sta ji njeno lepoto močno zavidali, ker sami nista bili prikupni. Danica pa je bila preprosta in dobrega srca. Najbolj je ljubila lepe dobre knjige in zanje porabila ves svoj prosti čas.

Trgovec je nenadoma izgubil svoje premoženje. Ostala mu je samo mala hišica na deželi, precej daleč od mesta. Moral se je preseliti s svojo družino na to skromno posestvo. Da bi lahko živeli, so oče in sinovi pričeli obdelovati zemljo. Danica je vstajala že ob štirih zjutraj, da je pospravila po hiši in pripravila kosilo za družino. Njene sestre pa sta ves dan lenarili, se dolgočasili, žalovali za bogatstvom in za lepimi oblekami.

Vse leto je družina živela v samoti. Pa je nekega dne dobil oče pismo, v katerem

so mu sporo-
žili, da je la-
dja, ki je zanjo
mislil, da se je
potopila, ven-
darle srečno
prispela z nje-
govim blagom.

Starejši hčerki sta ošabno
dvignili glavi. Ko se je oče
pripravljaj na pot, sta ga
prosili, naj jima prinese
oblek, klobukov in še mno-
go drugih stvari. Danica pa
ga ni prosila ničesar.

»Ali nimaš nobene želje«,
jo je vprašal oče.

»Ker si že tako dober,
da si se spomnil tudi name,
te prosim, da mi prineseš

vrtnice, ki jih tukaj ni,«
mu je ponižno odgovorila
Danica.

Trgovec, prava dobričina,
je odpotoval, da dvigne
svoje blago.. Niso pa mu ga
hoteli izročiti, ker je mo-
ral plačati še neke dolgove.
Žalosten in obupan je od-
šel proti domu brez denarja
in brez daril. Spotoma se
je izgubil v velikem gozdu.
Močno je snežilo in nastajala
noč. Tedaj je zagledal
skrozi drevje močno luč, ki
je prihajala iz razsvetljene
palače. Pognal je konja,
toda ko je prišel do gra-
du, ni v njem našel ži-

vega človeka. Njegov konj je sam vstopil v konjušnico, on pa je šel v veliko, toplo zakurjeno dvorano. Sredi nje je stala lepo pogrnjena miza, obložena z najrazličnejšimi dobrotami. Jedilni pribor pa je bil pripravljen samo za eno osebo.

Trgovec je čakal, da bi kdo prišel. Ker le predolgo nikogar ni bilo na spregled in se ni mogel več zoperstavljati lakoti, je prijel s tresočo roko pečenega piščanca in ga slastno pojedel. Nato je popil še nekaj kozarcev vina. Ko se je okrepčal, je pogledal v sosednjo

sobo, kjer je bila spalnica. Premagala ga je utrujenost, vlegel se je na posteljo in takoj zaspal.

Ko se je drugi dan prebudil, je kar ostrmel od začudenja. Poleg njegove postelje je visela na stolu namesto njegove stare ponošene lepa nova obleka, na jedilni mizici pa skodelica vroče čokolade.

»Zahvaljujem se ti dobra vila, ker si mi preskrbela poleg vsega še zajtrk,« je slednjič rekel v prepričanju, da je vse, kar je doživel v gradu, vilino delo.

Hotel je že zajahati konja in nadaljevati pot, ko

je zagledal
gredo polno
vrtnic. Spom-
nil se je na
Danico, ki ga
je prosila za-

nje. Odtrgal jih je nekaj,
takrat pa je zaslišal grozo-
vit glas, ki ga je pokaral.
Tako se je prestrašil, da je
padel skoraj v nezavest,
kajti predenj je skočila
strašna pošast in zarjula:

»Nehvaležnež! Rešil sem
ti življenje, ti mi pa kra-
deš vrtnice, ki jih najbolj
ljubim. Umrl boš zato!«

»Gospodar, lepo te pro-
sim, oprostite mi,« reče trgo-
vec. »Najmlajša hči me je

prosila, da ji prinesem vrt-
nice.«

»Noben gospodar nisem. Kaj ne vidiš, da sem nestvor? Prizanesel ti bom samo, če pride prostovoljno ena izmed hčera k meni in umre za tebe. Če pa se ne bi nobena hotela žrtvovati zate, potem mi daj besedo, da se boš vrnil čez tri mesece.«

Ker ni mogel drugače, je dal pošasti besedo, da bo v dogovorjenem roku prišla k njemu ena njegovih hčera ali pa se bo sam vrnil. Spaka mu je ob odhodu podarila poln kovčeg zlatnikov.

Ko je prispel domov, so ga vsi otroci obkrožili. Danici je izročil vrtnice in povedal vso žalostno zgodbo, ki jo je doživel. Starejši hčerki sta planili v jok, Danica pa je povsem mirno rekla:

»Naš oče ne bo umrl, ker bom šla jaz namesto nje-ga k zveri. Raje vidim, da me požre pošast, kot da umrem zaradi žalosti nad izgubo očeta.«

Trgovca so besede najmlajše hčerke tako presunile, da je ves v bolečini pozabil na kovčeg zlata. Ko se je spomnil nanj, je zaupal to tajnost le Danici.

Danica je še pred iztekom roka odpotovala z očetom. Njeni bratje so ob slovesu vsi jokali prav iz srca, zlobni sestri pa sta si natrli oči s čebulo, da sta tako izsilili solze.

Težka je bila pot strtega očeta in hčerke. Ko sta prišla v grad, sta našla v obednici pripravljeno večerjo za dve osebi. Prenočila sta vsak v svoji sobi. Zjutraj je oče ves potr t odšel, Danica pa je ostala sama in v strahu čakala, kdaj jo bo pošast požrla. Pred večerom se je odločila, da bo šla na izprehod in si ogledala grad. Na nekih vratih je

zagledala napis: »Daničino stanovanje.« Odprla je vrata in vstopila v prelepo opremljeno sobo, v kateri je bila tudi velika omara, polna knjig. Odprla je eno izmed knjig in brala: »Želite si kar hočete in zapovedujte, kajti tu ste kraljica in gospodarica.«

Silno je bila presenečena. Prva njena misel je bil še vedno njen oče:

»Kaj neki dela sedaj moj dobri očka?«

V ogledalu je zagledala domačo hišo in pred njo očeta, ki je bil od žalosti že ves zgrbljen. Slika je takoj izginila.

Zvečer, ko je sedla k mizi, je zaslišala grozen ropot. Vsa se je stresla, kajti pred njo je kot iz tal zrasel strašen nestvor:

»Danica, večerjajte, prosim, meni pa dovolite, da vas gledam.«

»Vi ste gospodar,« mu je še vsa tresoča odgovorila.

»Ne,« jo je zavrnil nestvor, »gospodarica tu ste vi. Recite mi, prosim, ali sem res tako grd?«

»Res je. Povem vam resnico, ker ne znam lagati. Mislím pa, da ste zelo dobri.«

»Prav imate. V meni bije

res dobro srce, vendar sem vkljub temu nestvor.«

»Žive ljudje, ki so večje pošasti od vas,« reče Danica.

»Danica, ali hočete biti moja žena?«

Toliko da Danica ni umrla od strahu, ko je to zaslišala. Vsa trepetajoča je komaj slišno odgovorila:

»Ne, ne!«

»Lahko noč«, je želostno rekla pošast in odšla.

Danica je živela v palači polne tri mesece. Pošastni nestvor jo je vsak večer obiskoval in se dostojno z njo razgovarjal. Vsi pogovori pa so se končali z enakim

vprašanjem: »Ali hočete biti moja žena?« Toda uboga pošast je vedno žalostna odhajala, ker je stalno dobivala enake odgovore.

Slednjič mu je nekega večera rekla: »Nikdar se ne bom poročila z vami, ostala

pa bom vedno vaša prijateljica.«

»Obljubite mi vsaj, da me ne boste nikoli zapu-

pustili,« jo je prosil nestvor.

Danica je zardela in priznala, da se želi vrniti k svojemu dobremu očetu, ki ga je videla v zrcalu bolnega od žalosti, ker jo je izgubil.

»Pojdite,« ji je dovolila pošast, »jaz pa bom zaradi žalovanja za vami umrl.«

»Ne, tega pa ne,« je jokaje rekla deklica, »preveč vas imam rada, da bi mogla povzročiti vašo smrt. Obljubljam vam, da se bom v osmih dneh vrnila.«

»Odpotovali boste jutri zjutraj. Kadar se boste hoteli vrniti, postavite tale prstan na nočno omarico

takole, kot ga bom postavil sedajle jaz. Lahko noč!«

Naslednji dan se je Danica zbudila v hiši svojega očeta. Dobri mož bi kmalu umrl od sreče in veselja, ko je zopet zagledal svojo hčerko. Nekaj časa je bil že popolnoma sam. Njegovi sinovi so odšli k vojakom, starejši hčerki pa sta se omožili. Ko sta ti dve prišli k očetu na obisk in zagledali najmlajšo svojo sestro, oblečeno kot princeso in lepšo kot kdaj-koli, je bruhnila na dan zopet njuna zavist, posebno še, ker sta bili tudi v zakonu nesrečni. Dogovorili sta se, da bosta

Danico zadržali doma več kot osem dni. Pošast se bo razjezila in jo bo, ker bo prišla z zamudo, požrla.

In sestri sta jo res zadržali. Deseto noč je Danica sanjala, da leži nestvor v travi pod gradom in se bori s smrtjo. Sanje so jo prebudile in jokaje je vzdihovala:

»Zlobna sem, ker povzročam žalost in trpljenje njemu, ki je bil ves čas tako dober z menoj. Zakaj ga ne bi poročila? Gotovo bom srečnejša z njim kot moji sestri s svojima možema. Ne čutim do njega sicer ljubezni, pač pa ga spo-

štujem in sem mu hvaležna. Zaradi mene ne sme biti nesrečen.«

Dvignila se je, vzela prstan, ki ga ji je on dal pred odhodom domov, ga postavila na nočno omarico in zopet legla.

Zjutraj se je zbudila v palači. Zvečerilo se je in odbila je ura, ko je vedno prišel k večerji tudi on, ki ga je danes tako težko čakala. Pričakala ga pa ni. Vsa obupana je letala in ga klicala po palači. Nena doma se je spomnila svojih sanj. Odhitela je na vrt, kjer ga je našla v travi negibnega v globoki nezave-

sti. V prepričanju, da je mrtev, se je vrgla na njegovo telo in ga objela v kljub njegovi ostudni zunanosti.

Odprl je oči in žalostno rekel:

»Pozabili ste svojo obljubo. Umiram zadovoljen, da vas še enkrat vidim.«

»Ne, ne smeš umreti. Živeti moraš in biti moj mož. Mislila sem, da čutim do tebe samo spoštovanje in hvaležnost, sedaj pa vidim, da tudi jaz ne bi mogla več živeti brez tebe, brez tvoje velike dobrote.«

Komaj je izrekla te besede, je ves grad zažarel v pravljičnem umetnem ognju, zaigrala je godba in označila pričetek velikih slovesnosti. Danica je odvrnila oči od gradu in pogledala svoj dragi nestvor... Kakšno iznenadenje! Nestvor je izginil, pri svojih nogah pa je zagledala klečečega princa, lepšega, kot si ga je

sploh kdaj mogla predstavljati. Čeprav jo je vso prevzela njegova lepota, je bilo njeno prvo vprašanje, kje je nestvor, kje je njena spaka.

»Vidiš jo pred seboj,« ji je rekel princ. Neka zlobna vila me je začarala v pošast, v spako brez primere vse dotlej, dokler me ne bo vzljubila dobra deklica. Edino ti si začutila pod mojo grdo zunanostjo toplo in dobro srce ter si bila pripravljena postati moja žena.«

In kraljevič je odpeljal Danico v svoje kraljestvo, kjer so ga njegovi podložniki sprejeli z nepopisnim veseljem.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

138 281 11

030056934

COBISS ®